

R-ové vyvodil odvolací soud skutkově, že žalobkyni nepovstala úrazem újma na výdělku, naopak, že z jejího onemocnění vzešla hmotná škoda svědkyni R-ové, nikoli však jí. Újma na výdělku jest však předpokladem nároku na důchod. Nemá tedy žalobkyně takového nároku. Tvrdí-li dovolání, že svědkyně R-ová postoupila své nároky žalující, uznává sama, že nároky žalující nepřislušely. Tvrzení postupu jest však novotou, k níž nelze míti zření. Právem tedy zamítl odvolací soud nárok žalobní, odůvodniv tento svůj výrok zcela případně. Dovolání žalované obce uplatňuje důvod nesprávného právního posouzení, leč neprávem. Je zjištěno, že žalobkyně upadla po prvé na chodníku před obecním domem na náměstí. Mluvil-li odvolací soud v tomto směru o silničním přechodu (nikoli tedy prostě o přechodu), nemění to ničeho na věci, pak plyne již z toho, že odvolací soud mluví v tomto směru o chodníku vedoucím od radnice k městskému kostelu. Od tohoto zjištěného děje se však dovolání uchyluje, mluvíc o přechodu z jedné ulice do druhé při rohových domech. Snaží-li se pak z toho dovoditi, že pořad práva není přípustným, nemá to podstaty. Že žalobkyně uplatňuje svůj nárok na podkladě soukromoprávním, prohlásila jasně ve sporu, tvrdíc, že žaluje obec jako majitelku obecního domu, k němuž patří chodník, na kterém se stal úraz. Jest tedy obec žalována jako držitelka nemovitosti dle § 24 pol. ř. pro město L., na něžž se výslovně odvolává a nikoli na podkladě § 34 ob. ř., jednajícím o ručení obce za škody vzešlé ze zanedbání předpisu o vykonávání místní policie, a jest tedy pořad práva přípusten. Obě stolice zaujaly tu správné právní stanovisko, opřevše se o judikát čís. 229.

Čís. 391.

Nabyvatel nemovitosti, stížený výměnkem, ručí jako hypotekární dlužník i za výměnkové dávky, jeho předchůdcem nezapravené, leč že byly by to zadrželosti, starší tří let.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1920, Rv I 597/19.)

Na usedlosti vážne pro žalobkyni výměnek, záležející jednak v peněžních dávkách měsíčně 120 K, jednak v nároku na 50 kg vepřového masa v době vánoční. Peněžní dávky byly splatny čtvrtletně předem. Usedlost ukoupil dne 8. února 1919 žalovaný. Ježto o vánocích 1918 maso nebylo výměnkářce odvedeno a peněžité dávky zůstaly po dobu od 1. ledna do konce června 1919 nezapraveny, domáhala se výměnkářka na nynějším vlastníku usedlosti náhrady za maso a zapravení zadrželých peněžitých dávek za naznačenou dobu. Soud prvé stolice vyhověl žalobě pouze co do peněžních dávek od 8. února do konce června 1919, zamítl jí však co do dávek od 1. ledna do 7. února 1919 a co do náhrady za nedodané maso. Důvod: Dle § 443 obč. zák. přešlo břemeno výměnkářské zároveň s vlastnictvím usedlosti na žalovaného a jest tento povinen, jako hypotekární dlužník, plniti výměnek za dobu od 8. února 1919 do konce června 1919, v které době vlastníkem usedlosti již byl. Lhostejno jest, že žalovaný v kupní smlouvě výměnku k plnění nepřevzal,

neboť toto reální břemeno přešlo na něho podle zákona a jemu vyhrazen jest toliko nárok ze správy podle § 928 obč. zák. proti předchůdcům. Jelikož však žalovaný usedlost převzal teprve dne 8. února 1919, neručí za dávky výměnkové, splatné před tímto dnem, totiž v době od 1. ledna do 7. února 1919, tím méně za dávku 50 kg vepřového masa, splatnou o vánocích 1918, a byla žaloba ohledně těchto dávek zamítnuta. O d v o l a c í s o u d přiznal žalobkyni vše, co žalobou požadovala. D ů v o d y: Žalovaný ručí za dávky výměnkové nikoliv jako osobní dlužník, ježto jich osobně nepřevzal, ručí však dle § 443 obč. zák. a § 18 knih. zák. jako majitel zavazené usedlosti za dávky, pokud nejsou promlčeny. Bylo proto přisouditi i peněžité dávky za dobu od 1. ledna 1919 do 7. února 1919 a přiměřenou peněžitou náhradu za nedodané maso o vánocích 1918.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Soud odvolací zcela správně vystihl vnitřní souvislost § 443 obč. zák. a § 18 knih. zák. Práví-li § 443 obč. zák., že s vlastnictvím věci nemovitých přecházejí též břemena v knihách veřejných na nich poznamenaná, — a stanoví-li § 18 knih. zák., že za tři léta zadrželým nárokům na roční důchody, výživné a jinaké opětuující se dávky přísluší totéž pořadí jako právu k jich braní, — plyne z toho nade vši pochybu, že na nabyvatele nemovitosti, která jest knihovně stížena výměnkem, přechází nejen povinnost, odváděti na příště dávky výměnkové, nýbrž že nový vlastník nemovitosti ručí také za splatné již dávky výměnkářské, pokud nejsou déle tří let zadrželé. Vždyť nelze nutiti výměnkáře, by se domáhal plnění na osobním dlužníku, výměnkář může držeti se nemovitosti, pokud tato jest mu zavázána. Ovšem ručí vlastník nemovitosti za zadrželé dávky výměnkové, právě tak jako za odvádění výměnku vůbec, pouze nemovitostí, nikoli však osobně ostatním svým jměním. Poslední věta § 443 obč. zák., že co jiného má kdo na předešlém vlastníkovi požadovati nebo pohledávati, na nového vlastníka se nepřevádí, má jen ten význam, že břemena, ve veřejné knize nezapsaná, nepřecházejí na nabyvatele, leč by tímto výslovně byla převzata. Ježto pak výměnkové dávky, žalobou vymáhané, nejsou déle tří let zadrželé, uložil soud odvolací právem jich zaplacení žalovanému jako vlastníku zavazené nemovitosti.

Čís. 392.

Kdo koupil předměty potřeby, by je se ziskem dále zcizil, nemůže odepíratí ujednanou kupní cenu pro její přemrštěnost.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1920, Rv I 606/19.)

Žalobce, řezník, prodal dne 29. prosince 1918 žalovanému, rovněž řezníkovi, půl třetího prasete, 1 kg po 30 Kč. Žalovaný kupní cenu částečně zaplatil, zdráhal se však napotom zapraviti i nedoplatek proto, že ujednaná cena 30 K za 1 kg jest cenou lichvářskou, převyšující da-